

Igra.

by Emir Sa on Sunday, February 17, 2013 at 1:05am ·...

Igru je rodila dosada, jednom davno, kad je čovjek još uvijek bio dlakav po cijelom tijelu osim ispod pazuha. Hranila se znatiželjom i mrvama mašte, opijala se smijehom neobjašnjive, bezrazložne radosti i prohadala u ruke neizvjesnosti i izazova tražeći, u stvari, među oblacima mjesto za spavanje. Rasla je sporo jer joj se nikud nije žurilo i ostala je nevinna sve do onog trenutka kad se, kakvog li paradoksa?, u igru umiješao interes: kao titula neka, kao položaj, kao pare prljave ili nadmoc, sirova sila. Tako je igra dobila predznak, kao što čovjek prezime ima, po kojem se poznaje i dijeli u kategorije: igre nevine, igre vruće, one političke i one njima slične, hazarderske, igre tajne i prljave igre, mutne kao plićak lijene ravničarske rijeke.

Igra od djeteta stvara čovjeka a od čovjeka napravi dijete. Strpljiva je s djecom dok ih uči pravilima života, tješi ih kad padnu, podstiče ih da ustanu, budi prkos u onim krupnim, bistrim očima i taloži na dnu još uvijek neiskvarene duše buduće iskustvo, sposobnost orijentacije u igrama bez granica što će doći. Zato djeca jedva čekaju da odrastu.

Odrasla čovjeka, pak, ta ista igra zavede lako, privuče ga k sebi i čvrsto zagri, zavitla ga kao sjenku u vrtlogu vjetra pa mu se čini da je odjednom pobudalio i smije se glasno a ne zna zašto niti ga je briga. Taj osjećaj najbolje poznaju stare majke i djedovi, onda kad ih nestašna unučad zavrte oko malog prsta pa im se čini da lete na mekanom tepihu iz dnevne sobe. Vjeruje se da pjesnici i genijalci provedu čitav život u toj nevinosti igri, nedodirljivi i imuni na sve šifrovane poruke i kodove socijalnih relacija zbog kojih svaka igra u kojoj učestvuju odrasli ljudi, završi znakom pitanja ili značkom poraza na reveru prošlosti. A takvih je igara mnogo.

Čovjek, naime, sadrži neobičnu ironiju u svom biću: da imponira stvarajući ono čega nikad nije bilo i da istovremeno razočara uništavajući, kvareći ono što mu je dano na dar. I igru je pokvario, naveo je razdraganu da se uozbilji pa je uveo u važne segmente svog života i pri tom zloupotrebio njenu draž.

Tako je brak postao izopačena igra, nekad podla, često napeta, uvijek zahtjevna. U nju se čovjek upusti nespreman, neiskusno pa se uči godinama i otplaćuje doživotne kamate na teško stečeno iskustvo da bi tek pri kraju shvatio da su pravila te igre uopštena a ulog individualan. Sportske igre su odavno postale unosan posao a posao sve više liči na takmičenje u preživljavanju, na igru mačke i miša u kojoj miševi kolo vode. Politika je nastala iz potrebe pomirenja razlika a danas je to igra visokog rizika i male dobiti, igra bez pravila i rezona, sama sebi i uzrok i posljedica. Razgovor je lijepa, neiskvarena igra od koje kurtoazija napravi kurvu za čas, kao što pohlepa pretvori ostavinsku raspravu u igru na sve ili ništa. Nedostatak takta ili urodjena bahatost dovede skupštinske sjednice i kafanske diskusije do besmisla ili još dalje, s one strane gluposti, tamo gdje se igra pokaje što je ikad i nastala.

Jedino su vruće igre zadržale svoj izvorni šarm, onu iskru kojom se pale, onu toplinu kojom se znoje i onaj uzdah prigušeni kojim se ugase. U vrućim igrama svako je nekom igračka. Vruće igre održavaju život u životu. U njima ljudi daju sve od sebe, onaj posljednji atom snage i zadnju mrvu razuma i tako očiste tijelo od samoće a dušu napune pahuljama što sretne oklijevaju pasti. Preljuba je posebna vrsta vrućih igara, igra žmire u dvoje. To je igra iz koje obično niko ništa ne nauči, iako se mnogi opeku, čak i onaj za koga u toj igri nije bilo mjesta niti je uvijek za nju znao. Kad sazna, rasplače se jer mu nisu dali da se igra.

Igra je zamišljena kao sredstvo mentalne higijene, kao lijek bez recepta. Danas, igra je uzrok mnoge glavobolje i način borbe u moralno zagadjenom okolišu u isti mah. Nit` kako u nju ući, nit` kako čitav iz nje izaći. Nekad rasonoda i edukacija, igra je postala uslov opstanka, socijalni fenomen čiji zahtjevi često prevazilaze čovjekove sposobnosti. Takva je igra okrutna. Biti isključen iz nje, ma koliko ona prljava bila ili tumačiti njena pravila pogrešno, ravno je osudi na vječnu samoću. Zato se malo ko usudi išta reći iako svi znaju, bez izuzetka, ko je i kad razbio staklene perle.